

Granollers V Vila Claveriana Salut cantors

Clavé, decideix interpretar música

Què fer? Música, sí, però on i com? Tot són càbales, incertituds en unes hores que no és altra cosa que el fill d'una casa arruïnada. Mentrestant corren unes setmanes, uns mesos. Fins que es decideix de passar pel carrer del mig i es lloca en un cafè modest, i tant com això, trist, tristíssim, on tocarà el violí, instrument que tenia una mica oblidat i en el qual ara li caldrà esmerçar hores i hores. Vol quedar bé i, en l'estudi, no hi play res. Abandona momentàniament la guitarra i es posa a fer dits, amb afany, amb febre, però de tant estudiar, de nou els seus ulls empitjoren. S'adona que no pot llegir les notes escrites en el paper, que el pentagrama, sobtadament, se li ha convertit en quelcom de borrós, d'imprecís. I, novament, ha de deixar la feina, talment com si la dissort el perseguís. És quan, decebut, torna a les seves creacions a la improvisació, a transportar la seva fantasia musical per entre les cordes de la guitarra. Aquesta és de fet, la seva veritable, dèria, la seva natural inclinació. Una inclinació, però, que no dóna per viure i que fa que la realitat esdevingui més crua i més agre a mesura que passen les hores; una preocupació cada vegada més punyent i més aguda. És quan, en tocar de peus a terra, ha de prendre la gran decisió: anirà amb la guitarra sota el braç per les tavernes, pels llocs d'esbargiment situats a l'aire lliure en els contorns de Barcelona. Aquest instrument esdevindrà l'amic inseparable d'aquells moments. Va vestit com un obrer, amb la clàssica brusa de pisanana que li arriba fins als genolls, mocador al coll, ben clenxinat, la mirada fixa, i sempre amb la guitarra transformada en el més fidel dels companys.

La feina és pobra, i tant com pobra, tronada, però li permet de portar uns diners per ajudar al sosteniment de la casa. Sota aquest aspecte ja no ha de baixar el rostre, ja es guanya la vida, i, a fi de comptes, se la guanya en l'exercici d'un art i d'una vocació que fet i fet autèntica. Interpreta tonades que canta ell mateix unes cançons sorgides de la seva fantasia i d'altres com "Las ligas de mi morena", "La venta de Cárdenas", "La flor de la canela", gairebé totes en castellà i adaptades als gustos de la parròquia dels locals on actua, serioses o humorístiques, amb lletres de circumstàncies, mena de romanços del temps. Si les de Clavé tenen un cert to, no així moltes d'altres que corren de boca en boca, cantades en carrers i celoberts per gent jove o altra de poques inquietuds. La moda arriba a arrelar-se de tal manera que durant anys roman en primer pla en els annals de la ciutat, dies que músics i cantaires aboquen la fantasia pel broc gros.

Les seves melodies, malgrat i que tenien un sentit més elevat, sempre havia pensat sortir d'aquell ambient i és amb aquesta idea que s'associarà amb altres dos companys per fer música "més bona". Es quan queda format el grup amb Oleguer Burés i amb Jacint Carbonell un humil enfardador de robes. En efecte, allò ja era una altra cosa, sobretot per ell, home de amor propi, l'estudiós que es va fent una cultura. Li repugna el mal gust predominant de l'època, la grolleria, les frases gruixudes o de doble intenció. Pensa en l'art per art, un art dignificador, educatiu i que a l'ensem entri al cor de la gent. Tot això ho sent per una força natural superior a ell mateix i serà d'aquesta manera com, gairebé sense adonar-se'n, més endavant, es trobarà amb la batuta a la mà davant dels seus cantors. El fet és important, precisament, perquè Clavé va moure's en una època culturalment esmorteïda, orfena pot dir-se, d'inquietuds espirituals i artístiques. Amb l'herència de Ferran VII, el poble, una bona part del poble, s'havia amoltonat. En aquelles hores de desconcert, obscures, a qualsevol que no hagués tingut el tremp i enteresa de Clavé, la riuada se l'hauria endut.

Un comentarista anònim ha escrit que "la seva finalitat ultra el donar expansió a la seva ànima de músic-poeta, no era altra que la d'allunyar els obrers de les tavernes, dels espectacles immorals, i àdhuc obscens, que s'oferien en els barris proletaris, on lentament s'enfonsaven en el vici i en la corrupció...

S'ha parlat tant però, de les tavernes, que qualsevol creuria que eren únicament llocs de perdició i tampoc no és ben bé això. Cal pensar que llavors també s'anava a aquests locals perquè, com hem dit, en matèria de divertiments o d'expansió, no hi havia molt a triar. Altrament els obrers, bon punt tractaven de fer pinya en defensa dels seus drets...

Mentrestant Clavé s'ha fet un públic que espera delerós les seves cançons... Mentrestant el romanticisme de Clavé, la seva simpatia, i també la rectitud d'unes intencions nobles i sensates, s'obren pas. Ja se'l coneix per l'home de les creacions musicals...

(Text del llibre: "Josep Anselm Clavé i la seva època", de Josep Mª Poblet)

Ball de Donzelles

Un any més podem dir que els granollerins del Casino de Granollers-Club de Ritme han celebrat, per Granollers, el tradicional i popular Ball de Donzelles. Festa popular que, anys llunyans, era el símbol carismàtic del Carnaval de la població. La festa de les donzelles se celebrava el dimarts del Carnaval, com a acte apoteòsic del Carnestoltes, el matí tenia lloc l'acte institucional i a la tarda, els casinaries el completaven invitant les "donzelles" al local de la societat.

Aquest any el dissabte de Carnaval, a quarts de cinc de la tarda de la plaça de la Porxada, sortiren una nodrida representació de petites disfresses, acompanyades de directius i socis, i presidides pel gegant rajoler Biscarri i els joves components dels Diables de Granollers amb la Guita i la Banda de Música del Col·legi Pare Manyanet, formada per mig centenar de joves músics, sota la direcció de Josep Carbonell, que recorregueren amb la seva músi-

ca acompanyada de sorolloses traques, petards i coets pel carrer Clavé, plaça de la Corona, Conestable de Portugal, Avinguda del Parc, fins al pati del Casino que resultà insuficient per a donar cabuda als petits disfressats i els seus familiars, que fou impossible puntejar el Ball de Donzelles, però sí recollir l'obsequi del tradicional i típic pa de pessic, lliurat per un estol de senyores dels socis que donaren el to adequat de que es celebrava una festa del Granollers vila oberta.

A Sta. M. de Palautordera es fan dues ballades de gitanes

Santa Maria de Palautordera és l'únic poble de Catalunya on el dia de carnaval es fan dues ballades de gitanes, en lloc d'una sola on hi ballin totes les colles, fet que obliga al públic d'aquesta dansa tradicional a escollir entre la ballada del matí i la de la tarda, és a dir, entre la colla de l'Esbart Dansaire Palauenc i la Colla de les Gitanes.

El passat diumenge va tenir lloc a Sta. M. de Palautordera la tradicional ballada de gitanes, coincidint amb la festivitat de carnestoltes. Després d'un buit de trenta anys, la població palauenca torna a gaudir d'aquestes danses des de 1988, data en que es van reprendre els balls, després que l'Esbart Dansaire Palauenc recuperés, per encàrrec de l'ajuntament, aquestes danses.

Així, diumenge passat es van fer les dues ballades. El matí va ser el torn de l'Esbart Dansaire, que amb la ballada d'enguany ha recuperat ja totes les danses tradicionals catalanes, i a la tarda va ballar el Grup de Gitanes. Aquesta separació de colles preocupa especialment a Lurdes González, directora de l'Esbart, ja que el fet de fer ballar les colles a diferents hores obliga al públic a escollir entre un acte i l'altre. Segons Lurdes González, l'alcalde es nega sistemàticament a que es faci una ballada conjunta per manca de temps i perquè creu que així ja està bé. Malgrat tot, cada any,

L'Esbart Dansaire Palauenc

l'Esbart Dansaire sollicita a l'alcalde fer una ballada conjunta de totes les colles ja que creu que és així com s'ha de fer, tractant-se d'una festa popular com és aquesta. Fins i tot, l'Esbart va dedicar una de les peces dels passats diumenge (la Polka II) a Agustí Soler, pare de l'alcalde i antic músic. Per demostrar que la man-

ca de temps no és un argument de pes, l'Esbart convida cada any una colla de fora del poble per ballar conjuntament i mantenir així l'esperit popular i solidari dels balls de gitanes. Enguany ha estat la colla de Cerdanyola la convidada al ball del matí.

Val a dir que tant la ballada del matí com la de la tarda van gaudir de gran espectacle i va agrair molt al públic assistent.

L'Esbart Dansaire Palauenc

PREFABRICATS

LOMAR S.A.

FORJATS I TERRATZOS

Muntanyola, 2 - Tel. 870 07 50 GRANOLLERS